

Ögonblick som avgör

1. Den känslan av snarans drag runt min nacke
kan jag fortfarande kännas vid när jag blunda;
ett sista steg från stolens famn försvinna
ut i en märklig viktlöshet i luftens rymd.

2. Tänk att livet förspilla innan ens en start,
nitton år och ned i jorden blicka stilla,
ångest och smärta; obarmhjärtiga klor sticka
in i kropp, in i själ, in dit ingen skåda.

3. Där stod jag på en stol att livet förråda
i ett tunnelseende med slutet siktat
fylld av ögonblickets glasklara självförakt;
och blott ett enda steg från historiens slut.

4. Rummet försvann då repet mig spände och drog;
en viktlöshet obeskrivlig med endast ord,
samtidigt finna sig överlevnadsimpulsen
vara stark en kort stund innan mörkrets intåg.

5. En kaskad av stjärnfall flimra framför ögonen,
sedan följa en tystnad, en stillhetens frid,
där livet rinna bort i kroppens sista ryck
och repet brännande bett mot rodnande hud.

6. Ibland blunda jag och minns medvettslösheten;
detta hav av ingenting som omgav själen
och vaggade mig till inre lugn, mot mitt slut
i en tystnad förståndet ej kan förklara.

7. Men livet drog mig åter tillbaks till ytan;
som sköljd uppå en sandstrands heta verklighet,
snaran fortsatt fäst där runt min snärjda hals
och skammen pumpande friskt i blodomloppet.

8. En takkronas slitna krok var avgörande
mellan livet, döden, mellan allt och inget.
Där låg jag på golvet hes och hostande hårt,
med blodsprängda ögon och i sprucken stämma.

9. Minnen finns kvar fast åren förbi passerat har
och jag lever kvar, trots att känslorna gräver
ett djup i min själ jag aldrig helt kan fylla.
Jag förblir sökande mitt i livets melodi.

10. Ibland längta jag efter denna stilla frid
som jag en gång erfara fick och blicka inuti
men för alla förluster, vänner och hjärtan
finns det fortsatt liv kvar att leva i längtan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marcus Gabriel Fors med Poeter.se id #42754 innehar upphovsrätten